

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Litterae Leonis Regis Armeniorum ad Papam Innocentium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

hactenus misericorditer impedisse. Si verò antequam redeant ad concordiam, congruum subsidium mitteretur, speratur pro certo quòd facile posset hoc tempore Hierosolymitana provincia liberari. Sin autem priùs redierint ad concordiam quàm subsidium destinetur, timetur ab omnibus quòd residuum terræ de facili debeant obtinere. Monemus igitur serenitatem regiam & exhortamur in Domino, & in remissionem injungimus peccatorum, quatenus sicut Christianissimus Princeps, cujus obsequium Iesus Christus in tanta necessitate requirit, ad subsidium terræ sanctæ diligenter ac potenter intendens, universos crucesignatos de terra tua transfretare non solum moneas, sed compellas, & tu ipse ad defensionem terræ ipsius competentem in expensis tuis dirigas numerum bellatorum, quasi decimas ialtem Christo persolvens, ita quòd ex hoc divinam gratiam possis plenius promereri. Quòd si forsan multitudo in brevi transfretare non poterit, aliquot saltem milites armis, equis, & aliis bene muniti quàm citius dirigantur, qui in ejus defensione usque ad aliorum adventum humiliter & devotè persistant, & eam ab incurso hostium tueantur. Considera, fili carissime, considera diligenter, quòd si Rex aliquis temporalis de terra suæ dominationis ejectus, in captivitatem forsitan deveniret, nisi vassalli ejus pro liberatione regia non solum res suas exponerent, sed personas, nonne cùm restitueretur pristinae libertati, & acciperet tempus justitiam judicandi, infideles eos & proditores regios & velut læsæ majestatis reos damnabiles reputaret, & quosdam eorum damnaret suspendio, quosdam mucrone feriret, & excogitaret etiam mortis hactenus inexcogitata tormenta, quibus malos malè perderet, & in bona eorum fideles aliquos subrogaret? Nonne similiter Iesus Christus Rex Regum & dominus dominantium, cujus te servum esse non negas, qui & corpus & animam tibi contulit, qui te suo sanguine pretioso redemit, qui regnum tibi concessit, qui & vivere tibi contulit & moveri, & universa quæ habes bona donavit, cùm nihil habeas quod de ipsius munere non acceperis, de ingratitude vitio & velut infidelitatis crimine te damnaret, si ei ejecto de terra quam pretio sui sanguinis comparavit, & à Sarra-

cenis in salutiferæ crucis ligno quasi captivo detento, negligeres subvenire? cùm etiamsi quondam ei tam in te quàm in tuis potenter subveneris, quia tamen nondum est liberatus, & omnia bona quæ habes, ipsius possideas dono collata, in districto novissimæ discussionis examine, quando reddet unicuique secundum opera sua, te coram eo non posses aliquatenus excusare, nisi ei curaveris in tanta necessitate articulo subvenire. Mittimus autem ad te nuntium Regis ipsius, qui serenitati tuæ plenius orientalis provinciæ necessitates exponat, & te reddat de omnibus certiorum. Quia verò Constantinopolitanus Imperator adversus eundem Regem procedere occasione Cypri minatur, vel dirigere contra eum exercitum copiosum, & vires ejusdem Regis non suppetunt ad defensionem Hierosolymitanæ provinciæ, nedum quòd eidem Imperatori valeat obviare, volumus nihilominus & monemus quatenus eidem Imperatori litteras tuas sub eo tenore transmittas, ut in hoc articulo tempestatis & necessitate totius populi Christiani non molestet Regem eundem, cui deberet potius subvenire. Addas etiam, quòd si super hoc preces tuas duxerit audiendas, apud nos precibus instare curabis ut ei faciamus justitiam exhiberi, & tu nihilominus partes tuas efficaciter interponas. Nos etiam ad eundem Imperatorem propter hoc specialiter curavimus nuntium destinare.

In eundem ferè modum scriptam est super hoc illustri Regi Anglorum.

*L I T E R Æ L E O N I S R E G I S
Armeniorum ad Papam Innocentium.*

Reverendo in Christo Patri & Domino Innocentio Dei gratia Summo Pontifici & universali Papæ, tanto talique honore dignissimo, Leo per eandem & Romani Imp. gratiam Rex Armeniorum, Romanæ Ecclesiæ honorem & excellentiam pro posse promovens, grata servitia, & pedum oscula. Quoniam sedes apostolica omnium penè pullantium necessitatibus occurrit, ab omnibus filiis pro defensione domus Israël labores & sudores patientibus tanquam ad maternæ viscera consolationis concurritur, ut ab ea lac parvulis, solidus cibus ablactatis pro necessitate ministraretur

*Epist. 251.
Apostolicum
auxilium implorat.
Vide Gesta
Innoc. III.*

nistretur eujusque. Vnde nos in remotis partibus ab inimicis crucis circumvallati, pro honore sanctæ Romanæ Ecclesiæ totiusque Christianitatis contra barbaricas nationes contendentes, ad pedes sanctitatis vestræ recurrimus, rogantes & deprecantes ut secundum juris tenorem precibus & petitionibus nostris aures misericordiæ porrigere dignemini. Restat utique ut causæ nostræ seriem per singula paternitati vestræ patefaciamus. Credimus enim vestram non latere noticiam Raymundum filium illustri Principis Antiochiæ, majorem natu Alizam neptem nostram divina disponente clementia sibi in uxorem duxisse, & ex ea filium nomine Rupinum genuisse, quem in honore Dei venerabilis Maguntinus Archiepiscopus baptizavit. Contigit nempe peccatis exigentibus (quod dolendo dicimus) ipsum Raymundum viam universæ carnis ingredi. Sed ante decessum, dum in sua bona erat memoria, patrem suum nobilissimum Principem rogavit ut jus hereditarium sibi pertinens unico filio suo reservaret. Cujus preces illustris Princeps non tradens oblivioni, nepotem suum Rupinum, filium Elidis neptis nostræ, coram se adduci fecit, & circumstantibus omnibus Baronibus & quampluribus aliis ad hoc specialiter convocatis, manifestavit & confirmavit prætaxatum Raymundum suum in plena curia esse heredem legitimum; dehinc conversus ad nepotem suum, similiter coram omnibus circumstantibus affirmavit ipsum jure hereditario sibi debere succedere. Vnde in sua memoria & sua bona voluntate ab omnibus hominibus suis ligiis, tactis sacrosanctis evangelii & cruce dominica, eidem nepoti suo jurari & ligium hominum fieri fecit; salva tamen fidelitate sua, quoad vixerit. Posthæc ipsum puerum de Antiochia & toto principatu satisfivit. quod manifestius patet per privilegium sigillo principali munitum, unde ad audientiam vestræ pietatem scriptum mittimus. Hac etiam de causâ pristinæ amicitie inter nos & Principem divina mediante clementia sunt renovatæ, veteresque inimicitie, per quas patriæ ruinam & personarum & rerum jacturam formidabamus, post terga sunt repositæ. His ita peractis, ecce Comes Tripolitanus, Magister & conventus Templi, Magister & conventus Hospi-

talis, Antiochiam venerunt, nos & terram nostram expugnare & pro posse lacerare præmeditati. Contra quorum nequissimam præsumptionem de Deo confidentes, qui nunquam in se sperantes deserit, collectis animi viribus viriliter resistendo, nos murum opposuimus; atque in hunc modum per tres menses huc illuc deducentes, & blandis verbis tentantes, à servitio & defensione domus Israël nos removerunt. Et dum tantis excessibus suis ad regni nostri defensionem opportunitatem non haberemus, quædam incurrimus damna metis & finibus nostris à barbaris irrogata. Post hæc videntes & dolentes Deo defendente nos minimè lacerare posse, habito consilio cum communia Dominum Principem B. (proh dolor) excludere, & tam contumeliis minarum quàm injuriis detractorum exasperaverunt. Exulato itaque Principe, quidam ficti amici Comitum, & pretio & precibus ipsi Comiti alligati, populum Antiochiæ venenoso instinctu suo subverterunt, dicentes Comitem esse legitimum heredem Principis. quod nefas est prædicare. Sic autem contra dominum suum, fractis legitimis sacramentis, calcaneum erigentes, nos speraverunt expugnasse & non modicum lassisse. Super quibus ad Romanam appellavimus audientiam, ad exequendum & recipiendum justitiam sub juris & æquitatis amatore. quod Antiocheni omnino neglexerunt. In his Templarij, Hospitalarij, à rationis tramite non dissentientes, præmissa mala postposuerunt, & nobiscum pacem inierunt. Postea congregato exercitu nostro, tamdiu laboravimus invigilantes, quoad usque Principem in principali sede sua federe & in civitatem suam honorificè recipi cognovimus. Ad hæc, præsentium latorem R. de Margat nomine, fidelem & dilectum nostrum Militem, ad pedes sanctitatis vestræ dirigimus, rogantes & deprecantes ut eum nostri contemplatione in cunctis agendis nostris recommendatum habeatis, & quicquid ex parte nostra dixerit tam de negotiis & persecutionibus totius patriæ quàm de nostris, credere non dubiteris. Igitur vestram suppliciter & flexo genu exposcimus clementiam quatenus ante submersionem Syriæ periclitanti manum subsidij porrigere festinetis, & causam nepotis Principis & nostri juxta juris tenorem exe-

curioni mancipare non differatis; quatenus ea quæ ex adversaria parte minus justè pullulant, apostolica falce sint resecata; & pars nostra de pietate vestra confidens, per Dei & vestrum auxilium delectabiles exitus matutini & vespere gaudeant reperisse. Cupimus præterea & exoptamus ut extensis in cælum manibus, & fufis in monte precibus, vincatur Amalech; quatenus post multa flagella filiorum Israël, arca Dei liberata tempore sacerdotij vestri revertatur in Sylo, ubi populus pacificas hostias possit immolare, & pro offensionibus suis sacrificio contriti cordis Deum placare. Mittat etiam Salvator & propugnator noster David fidelem in auxilium nostrum, qui numerosa Philistinorum præputia circumcidat, & in sortem Israëliticæ plebis abducatur, quatenus hæc terrena Hierusalem non ferviat ut ancilla cum filiis suis, sed supernam, quæ libera est, imitetur, cujus cives sunt non tantum qui in hac valle lachrymarum peregrinantur, sed etiam hi qui ad supernæ visionis pacem pertinere merentur. De cetero commendamus sollicitudini vestra reliquias Syriæ, quæ quotidie vestrum expectant & interpellant subsidium.

LEONI ILLUSTRIS
Regi Armeniæ.

Epist. 23.
Respondet epistolæ superiori.
Extrat in Gestis
Innocentij III.

EIa quo est omne datum optimum & omne donum perfectum, qui corda Principum habet in manu sua, & a quo est omnis potestas, quas possumus gratiarum referimus actiones quod te usque adeo in devotione apostolicæ sedis radicavit, ut non solum in spiritualibus, sed in temporalibus etiam ad auxilium Ecclesiæ Romanæ recurras, & in tuendis justitiis tuis per appellationem interpositam opem ejus implores. Veniens enim ad apostolicam sedem dilectus filius nobilis vir Robertus de Margato Miles nuntius tuus plenè nobis exposuit tuæ devotionis affectum, & regiæ serenitatis litteras nobis obrulit continentes quod cum R. primogenitus quondam filius nobilis viri R. Principis Antiocheni A. neptem tuam duxerit in uxorem, ex ea mascula prole suscepta, dum ageret in extremis, eidem Principi supplicavit ut successionem quæ ipsi jure hereditario competeat, Rupino unico ejus filio conservaret. Qui post mortem

filij non immemor precum ejus, convocatis ligiis hominibus suis, quod dictus Raymundus legitimus fuisset heres ipsius, & post mortem ejus Rupinus, prædicti Raymundi filius, ipsius Principis legitimus heres esset, publicè recognovit, & ei ab universis hominibus suis, salva fidelitate qua ei tenentur, dum vixerit, ligium fecit homagium exhiberi. Deinde quoque prædictum Rupinum de civitate Antiochia & toto principatu Antiochiensi tenendo post ejus obitum, salva dote I. uxoris ipsius, & omnibus donis quæ fecerat & in posterum est facturus, & dum vixerit totius principatus dominio tibi salvo, saisivit, & eum Raymundi patris nomine appellavit, sicut in litteris ad nos à te transmissis perspeximus contineri. Ceterum nobilis vir Comes Tripolitanus, filius Principis memorati, molestè ferens se patria hereditate privari, cum dilectis filiis Hierosolymitanensis Hospitalis & militiæ Templi Magistris te voluit molestare. Sed quod adversum te prævalere non posset inspiciens, conversus in Principem, favore Antiochenis communiæ, filius patrem exclusit, & domino suo contumelias præsumpsit & injurias irrogare. Interea etiam quidam amici Tripolitani Comitis corrupti pretio, & precibus circumventi, Comitem ipsum legitimum heredem Principis asserentes, falsis suggestionibus obtinuerunt à populo ut abjurato quodammodo juramento priori, eidem Comiti finium exhiberent, propter quod ad sedem apostolicam regia serenitas appellavit, & Templariis & Hospitalariis ad cor redeuntibus, Principem in sede restituit principali. Licet autem, quantum cum Deo possumus, tuæ velimus serenitati deferre, quia tamen in dubiis certum nec volumus nec debemus proferre judicium, cum etsi etiam nobis de veritate constaret, in absentia tamen partis alterius, nondum incepto judicio, ad sententiam procedere non possemus, causam ipsam Legatorum nostrorum, qui dante Domino in proximo transfretabunt, examini duximus reservandam: quibus & verbis & scriptis dabimus firmiter in mandatis ut ipsam diligenter examinent, & sine personarum acceptione, prævia ratione decendant; nolentes causam delegare iudicibus qui alterutri partium, & tuæ præsertim, esse possent de ratione suspecti.